

Lilac

3

คู่ปรับยอดมือปราบ
PARTNER

Tehanu เขียน
แมวส้มขนดอก แปล
Jojongsa วาด

บทที่ 9 Case #3 (1)

สมาชิกทีมหนึ่งทั้งหมดมารวมตัวกันที่หน้าจอเพื่อดูรายงานข่าวเกี่ยวกับคดี ข่าวสั้นกระชับบอกข้อมูลเพียงว่าพบโครงกระดูกมนุษย์ของบุคคลหายสาบสูญโดยใช้ภาพประกอบเป็นวิวกูเขา และได้ประสานงานกับศาลากลางจังหวัดเพื่อจัดงานศพไว้ญาติให้แล้ว

จบแค่นี้? ลูกทีมต่างมองกันแล้วถอนหายใจ เพราะผลที่ออกมาว่างเปล่ามากเมื่อเทียบกับความระมัดระวังและความกังวล ไม่รู้ว่าเรื่องจะลุกลามไปอย่างไรในการสืบคดีช่วงแรก

ฮเยจุนที่เพิ่งเข้ามาในสำนักงานจึงเห็นภาพนี้เข้าพอดี

“มารวมตัวกันที่โต๊ะผมทำไมครับ”

ระหว่างที่ทุกคนกลับไปทีของตัวเอง ยุนแทวันก็เป็นตัวแทนตอบ

“คดีของเราออกข่าวนะครับ แต่ดูแล้วไม่มีอะไรเลย”

“ช่วงนี้มีหลายเรื่องที่กำลังเป็นประเด็นในประเทศของเรา
นี้ หาศพเจอแล้ว เราก็กำหนดงานของเราแล้ว แค่นั้นก็พอ”

จุดจบของมนุษย์คนหนึ่ง ไม่ได้หมายความว่า จะได้รับแต่
คำอาลัยเสมอไป เหมือนการตายของเด็กคนนี้

ฮเยจุนลองพูดพลอบดูแล้ว แต่มือของทุกคนก็ยังขยับเก็บ
ของอย่างไรร็วแรงกว่าปกติ เพราะยังคงรู้สึกเสียดาย ชายหนุ่ม
หัวเราะ ปิดจอแล้วนั่งลงที่โต๊ะของตัวเอง ไม่แน่ว่าคดีนี้ก็จะถูก
ฝังกลบไปเงียบๆ แบบนี้ มีหลายเรื่องที่กำลังเป็นประเด็นไปทั่ว
ประเทศ สื่อจะไม่ให้ความสนใจกับเรื่องนี้ก็ไม่แปลกอะไร

ยังไงก็เถอะ ตั้งแต่วันนี้ค่อยมีเวลาว่างหน่อย ทั้งยังเป็น
วันหยุดยาวแรกหลังคบกับซาโดจิน ดวงตาของฮเยจุนที่ดูวันที่
บนปฏิทินตั้งโต๊ะเต็มไปด้วยความคาดหวัง

ตอนนั้นเอง โดจินก็ออกมาจากห้องสารวัตรเหมือนติดต่อกัน
ผ่านโทรศัพท์ แล้วเดินมาที่สำนักงานของทีมหนึ่ง

“เห็นข่าวแล้วใช่ไหมครับ คดีนี้จบลงแบบนี้ ใครจะไปงาน
ศพ”

ศพไร้ญาติจะถูกเก็บเอาไว้ตามเวลาที่กำหนด หากยังไม่มีญาติปรากฏตัว ศพก็จะถูกเผาในท้ายที่สุด แต่สำหรับกรณีของคุณีนี้ได้เลื่อนกำหนดเวลาเข้ามาเร็วขึ้นเป็นพิเศษ ได้ยินว่าลูกทิมอยากเห็นเด็กเป็นครั้งสุดท้าย ผู้กำกับยอมจึงร้องขอไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เป็นพิเศษ

คิมคังชันยกมือขึ้น

“เราจะไปกันทุกคนครับ! นานแล้วที่ทิมหนึ่งไม่ได้ร่วมตัวกินข้าวด้วยกันสักมื้อ”

พร้อมส่งแววตาเป็นประกายด้วยความคาดหวังว่าอยากให้ไปด้วยกันทุกคน แต่โดจินก็เมินเฉยต่อความปรารถนาอันแรงกล้า นั่น เขาหยุดคิดครู่หนึ่งซึ่งไม่รู้ว่าจะคิดอะไร จากนั้นจึงฮเยจุนหนึ่งแล้วถาม

“หัวหน้านัมด้วยเหรอ”

ฮเยจุนรับรู้ถึงสายตาของเหล่าลูกทิมที่บอกว่าให้โน้มน้าวสารวัตรน้อย ชายหนุ่มจึงเอนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงตอบรับคำถามของโดจิน

“ครับ ผมเป็นคนพบศพคนแรก ต้องไปแสดงความเสียใจ
ด้วยสิครับ”

“เหรออครับ ทุกคนเหนื่อยกันแยะเลยนะ”

“สารวัตรไม่ไปด้วยกันเหรอ คุณก็เจอศพที่นั่นพร้อมกับ
ผมนี่ครับ”

“ผมไม่ร่วมงานมงคลหรืองานศพของคนไม่รู้จัก”

“อ้อ...”

“งั้นทีมหนึ่งกับผมจะได้เจอสารวัตรอีกที่วันจันทร์หน้า
สินะครับ”

โชคดีที่ติดวันหยุดสุดสัปดาห์พอดีจึงเท่ากับได้หยุดยาว
ทำทางห่อเหี่ยวของลูกทีมเพราะถูกเขาปฏิเสธกลับสดชื่นขึ้นระดับ
หนึ่งหลังได้ยินประโยคนั้น สีหน้าของฮเยจุนที่มองดูอยู่ก็สดใสขึ้น
ด้วย นี่เป็นครั้งแรกหลังติดยศที่ตั้งตารอวันหยุดขนาดนี้ ซาโดจิน
เองก็สัญญาว่าจะแบ่งเวลาให้ จะได้ใช้เวลาสร้างประสบการณ์
ทำสิ่งที่ยังไม่เคยทำร่วมกันและได้เห็นหน้ากันทุกวัน

ความตื่นเต้นเมื่อคิดว่าจะได้ไปในที่ที่ไม่เคยไปกับคนอื่น
กินสิ่งที่ไม่เคยกิน ได้ลองทำสิ่งที่ไม่เคยทำ ความรู้สึกเหล่านี้ก็
เป็นประสบการณ์ครั้งแรกเหมือนกัน แม้ไม่คุ้นเคยแต่ก็รู้สึกดี
มาก

ฮเยจุนมองลูกที่มเก็บกระเป๋าแล้วรอเวลาที่โตจินจะหัน
มามองอีกครั้ง ตั้งใจว่าพอสบตากันก็จะตามเขากลับไปที่ห้อง
สารวัตรแล้วถามว่า ‘เดี๋ยวเราจะเจอกันที่ไหน’ แต่โตจินกลับมอง
มาจองอิน แล้วทำมือว่าให้ตามมา ความตั้งใจนั้นจึงสลายหายไป
ในอากาศทันที

มาจองอินที่กำลังตื่นเต้นดีใจว่าจะได้หยุดพักชะงัก เธอ
ถึงกับชี้นิ้วเข้าหาตัวเองเพื่อถามซ้ำ เช็คว่าผู้บังคับบัญชาเรียก
ถูกคนแล้วหรือไม่

“ฉันทหารอคะ”

“ครับ สายสืบมา มาที่ห้องผมสักครู่”

แววตาของฮเยจุนสับสนยิ่งกว่าลูกที่มที่กำลังอึ้ง

ปกติเมื่อโตจินมีอะไรจะบอกลูกทีมจะใช้วิธีเรียกหัวหน้าทีมมาพูดคุยเป็นการส่วนตัว เว้นแต่จะเป็นเวลาที่ไม่สะดวกจริงๆ ไม่ใช่กับแค่ทีมหนึ่ง นี่เป็นกฎที่ใช้ร่วมกันทุกทีม หน้าที่การรายงานต้องเป็นระดับหัวหน้าเท่านั้นที่จะรายงานตรงต่อเขา ถ้าไม่ได้เป็นสถานการณ์พิเศษ นี่ถือเป็นครั้งแรกที่เขาฝ่าฝืนกฎอันเข้มงวดนั้น

โตจินเดินนำไปโดยไม่สนใจปฏิกิริยาของทุกคนที่กำลังพูดไม่ออก มาจองอินที่กำลังงงงวย มีสีหน้าทั้งอารมณ์ดีและกังวล โบกมือลาเพื่อนๆ

สีหน้าของฮเยจุนที่เฝ้ามองทั้งสองเดินห่างออกไปก็แปลกประหลาดมากทีเดียว

มันคืออะไรกัน ความรู้สึกเองช่วยนี้?

ไม่รู้ว่าโตจินจะเข้าใจหรือเปล่า แต่เขาไม่หันมามองเลยสักครั้ง

แอ็ด

โตจินเดินเข้าไปในห้องทำงานแล้วนั่งประจำที่ ทำมือสั่งให้
มาจองอินที่ปิดประตูแล้วเดินตามเข้ามายืนตรงหน้าโต๊ะ เธอยืน
ในท่าระเบียบพักเพื่อแสดงออกว่ากำลังตั้งใจฟัง เขาจึงเริ่มพูด

“รับนี้ไปครับ”

โตจินหยิบฮาร์ดดิสก์พกพาแบบๆ ออกมาวางบนโต๊ะ
มาจองอินสังเกตเห็นแวตตาของเขาแล้วคลายท่าที่ลง ยื่นมือหนึ่งไป
หยิบสิ่งนั้นขึ้นมาพลิกดู มันคือฮาร์ดดิสก์พกพาแบบธรรมดา

“คงไม่ได้ให้เฉยๆ ในนี้น่าจะมีอะไรอยู่ ถ้ามได้ไหมคะว่า
คืออะไร”

“คุณรู้เรื่องคดีของแม่หัวหน้านัมฮเยจุนใช่ไหม”

เพราะอยู่ๆ โตจินก็พูดถึงหัวข้อที่ไม่เกี่ยวกับงานของ
พวกเขามากนัก มาจองอินจึงมีสีหน้าเคร่งเครียดและมีท่าที่
ปกป้องขึ้นมาทันที เพราะคิดว่าอีกฝ่ายจะใช้จุดอ่อนของฮเยจุน

“ถามเรื่องนั้นทำไมคะ คิดว่าช่วงนี้ความสัมพันธ์ของพวก
คุณราบรื่นขึ้นแล้วเสียอีก ไม่ใช่เหรอคะ”

“นั่นไม่ใช่คำตอบของคำถาม คิดว่าผมเรียกคุณมาให้
เสียเวลาของผมไปเปล่าๆ เหนือครับ”

ท่าที่แสบของเธออ่อนลง คงเพราะคิดว่าไม่ควรขัดใจ
เขา

“รู้ค่ะ ไม่ใช่แค่ฉัน แต่ลูกทีมทุกคนก็รู้อิเรื่องนั้นดี”

“ในนั้นมีบันทึกเกี่ยวกับคดี และมีบันทึกอีกคดีซึ่งผมรู้
แล้วว่าคนร้ายเป็นใคร แยกข้อมูลกันเอาไว้ คุณลองเช็คดู”

“ไม่มีเวลาให้คิดว่าสถานการณ์นี้จะเดินไปทางไหน เธอสูบ
ฮาร์ดดิสก์พกพาในมือปลางประเมินว่าทำไมโดจินถึงทำแบบนี้
แล้วคงอนุมานได้ว่าจะมีผลอย่างไร เธอจึงเก็บฮาร์ดดิสก์พกพา
ลงในกระเป๋าเสื้อนอก ก้มลงวางสองมือค้ำโต๊ะ โดจินดูไม่พอใจว่า
ต้องอดทนไปถึงเมื่อไร จึงจ้องอย่างหงุดหงิดแล้วเตือน

“อยากถูกลดชั้นขนาดนั้นเลยเหนือครับ ผมยังไม่ชอบทีม
หนึ่งอยู่ด้วย”

“จะสั่งให้รู้คดีเหนือคะ”

เขาไม่ปฏิเสธ เห็นท่าที่แบบนั้นแล้วมาจองอินก็ยกมือออกจากโต๊ะ รู้สึกว่าตัวเองสันนิษฐานถูกต้องแล้วจึงพูดต่อ

“หัวหน้าทีมร่วมสืบสวนไม่ได้เพราะเป็นคดีของแม่ ซึ่งเป็นคนในครอบครัว หากเข้ามาเกี่ยวข้องแล้วคนอื่นรู้เข้าก็จะต้องวางมือ ดังนั้นคุณจึงสั่งให้เราทำเป็นว่าตรวจสอบคดีอื่นที่ระบุตัวคนร้ายได้แล้ว แต่จริงๆ สั่งให้รื้อคดีนี้ ฉันคิดถูกไหมคะ”

“ค่อยสบายใจหน่อย นานๆ ที่จะได้คุยกับลูกทีมที่รู้จักใช้สมอง”

สีหน้าที่ดูสดใสของมาจองอินกลับมาเคร่งเครียดอีกครั้ง เธอเป็นตำรวจที่ไม่เคยเป็นเหยื่อและไม่เคยเป็นญาติของเหยื่อ ในฐานะพนักงานสืบสวน คงไม่อาจคาดหวังว่าจะไขคดีในอนาคตได้ทั้งหมด โดยเฉพาะปัญหาต่างๆ ในปัจจุบันที่ซุกซ่อนคดีที่ยังปิดไม่ได้เอาไว้ ซึ่งจะต้องเข้าไปแกะเรื่องที่สงวนเอาไว้พวกนี้ด้วย

มาจองอินเหล่มองไปยังสำนักงานของทีมอื่นด้านนอก แล้วเอ่ยขอความเห็นเป็นนัย

“สารวัตรคิดยังไงกับการรื้อคดีคะ ที่ฉันรู้คือที่เกิดเหตุอยู่ห่างไกล เป็นอพาร์ทเมนต์เก่า จำนวนผู้อยู่อาศัยน้อย ผู้เกี่ยวข้อง

ก็เลยน้อยไปด้วย ไม่มีผู้รักษาความปลอดภัย แคมประตูหลังยังเชื่อมต่อกับภูเขา ได้ยินว่าคนเข้าออกทางนั้นไม่ได้ ไม่มีข้อมูลกล้องวงจรปิดหรือกล้องหน้ารถเก็บเอาไว้ มีเพียงคำบอกเล่าจากผู้เห็นเหตุการณ์ไม่กี่คน”

โตจินคิดอยู่แล้วว่าจะถูกถามคำถามนี้ เขาใช้มือกดหน้าผากพลงถอนหายใจ

“ครับ ดูการสืบสวนคดีของตำรวจในตอนนั้นหลังจากผ่านมาสิบกว่าปี ผมเองก็ไม่เห็นช่องโหว่อะไร ตำรวจได้ทำทุกอย่างที่ทำได้ในสถานการณ์ที่จำกัดไปแล้ว หลักฐานคือคดีปกติใช้เวลาปิดคดีราวสามเดือน แต่คดีนี้ใช้เวลาเกาะติดถึงหนึ่งปี ตอนนี่ถึงบอกว่าจะรี้อคดีขึ้นมาใหม่ก็คงไม่ได้อะไรแปลกใหม่นักหรอกครับ”

“แล้วทำไมอยู่ ๆ ...”

“แต่ถ้าปัญหาอยู่ที่การจำแนกตัวผู้ต้องสงสัยตั้งแต่แรก? ถ้ามีคนตกหล่นจากรายชื่อผู้ต้องสงสัย”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“ผมอยากให้ลองคิดถึงความเป็นไปได้ที่คนร้ายอาจอยู่ในพวกตำรวจ”

ใบหน้าของเธอที่กำลังตั้งใจฟังซัดขาว

“คนใน...หมายถึงคนที่อยู่รอบๆ ตัวพ่อของหัวหน้าเธอคะ ฉันรู้ว่าสารวัตรไม่ได้รู้สึกผูกพัน แต่นี่มันเกินไป...ถ้าได้ลองไปทำงานในที่ที่เกิดเหตุ ทุกคนสนิทกันเหมือนครอบครัว คุณกำลังบอกว่าให้สงสัยครอบครัวตัวเองเธอคะ”

“ถ้าจับคนร้ายไม่ได้เพราะความไม่รอบคอบแบบนี้จะเป็นยังไงครับ คุณจะสบายใจใช่ไหม ผมหวังว่าคุณจะไม่ทำให้ผมต้องอายุที่เรียกร้อยตำรวจตรีมาของอินว่าเป็นรุ่นน้องโรงเรียนเดียวกัน”

“แต่...”

“ตอนนั้นไม่ได้มีการสืบสวนภายในพวกตำรวจเลย ไม่มีการพูดถึง เหมือนเป็นพื้นที่ยกเว้นอะไรสักอย่าง ไม่มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายเพื่อตรวจสอบกันและกัน ลองคิดดูว่ามันเป็นไปได้อย่างไร แล้วยังจะบอกว่า ‘แต่’ ได้อีกเธอครับ”

ถ้าคนที่จะสามารถขัดขวางการสืบสวนได้เป็นคนร้ายหรือคนรอบตัว ก็ย่อมส่งผลกระทบต่อการทำงานทั้งหมดได้ด้วยตัวคนเดียว จึงต้องร่วมมือกัน เมื่อเกิดช่องโหว่ขึ้นก็ยากที่จะสงสัยกันและกัน ทำให้ระบุดูต้องสงสัยได้ซ้ำเหมือนในคดีซึ่งชอนกย็อมที่ปัญหาวนเป็นมั่วหมุนอยู่อย่างนั้น

เหตุผลของโตจินไม่มีช่องโหว่เลย พอเธอพูดอะไรไม่ออกเขาก็พูดเสริมด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“ใช้แค่ข้อมูลของคนที่น่าสงสัยในเหตุการณ์ตอนนั้น ซึ่งอยู่ในนั้นแล้วครับ”

“มีข้อมูลของหัวหน้าทีมสามในนี้ด้วยเหรอกะ ของหัวหน้าแผนกสืบสวน และของผู้บัญชาการด้วย”

“มีข้อมูลของผู้กำกับยอมอยู่ในนั้นด้วย เป็นผู้ต้องสงสัยที่มีความเป็นไปได้มาก เขารู้เรื่องโครงสร้างและจุดอ่อนเรื่องการรักษาความปลอดภัยของสถานที่ดี และเป็นบุคคลที่เหยื่อจะเปิดประตูต้อนรับโดยไม่ลังเล”

“ไม่ใช่คนอื่น แต่เป็นผู้กำกับยอม? คิดว่าหัวหน้าจะรับเรื่องนี้ได้หรือคะ”

เขาย้อนถามด้วยท่าทางเหนื่อยหน่ายราวกับว่าต้องอธิบายอย่างละเอียดด้วยหรือ

“ในสายตาสายสีบมาคิดว่าหัวหน้าฉันเป็นอะไรกันแน่ เพื่อนร่วมงานที่ทำตามอารมณ์? เพื่อนร่วมงานที่เจ็บปวดกับบาดแผลทางใจ? รุ่นพี่ที่ใจดี? ในสายตادم มองว่าเขาเป็นตำรวจที่ดีมาก”

มาจงอินมองโศจินด้วยแววตาผิดคาดแล้วตอบอย่างเศร้าสร้อย

“ฉันก็รู้สึกแปลกๆ ค่ะ ถ้าเขาอยากให้อีกคดีใหม่จริงจังขนาดนั้นก็น่าจะเปิดปากบอกพวกเราที่เป็นลูกทีมบ้าง แต่นี่กลับไม่พูดอะไรเลย คงเพราะต้องสอบสวนรุ่นพี่ที่เป็นเพื่อนร่วมงาน... และไม่พูดเพราะกลัวว่าเราจะกดดัน”

“ครับ ตำรวจเป็นองค์กรที่ปิดกันอย่างมาก เมื่อบอกว่าจะทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ตั้งแต่แรก ก็เหมือนเตรียมวิ่งเข้ากองไฟ”

“จริงด้วยค่ะ ที่นี่เป็นแบบนี้สำหรับหัวหน้า ฉันลืมไป เพราะเขาเอาแต่ยิ้มแยมทุกวัน จากนั้นฉันควรทำยังไงคะ”

เขามีสีหน้าซับซ้อน กำชับว่าทั้งหมดที่คาดเดานั้นถูกต้องแล้ว

“ต้องหามาให้ได้สิครับ ถ้าทีมหนึ่งอยากชดใช้หนี้”

คำว่าหนี้หนี้เหมาะสมแล้ว โตจินเก่งเรื่องการกดดันคนอื่นเสมอ จริงๆ ทีมหนึ่งที่มีฮเยจุนเป็นศูนย์กลางต่างก็มีเบื้องลึก-เบื้องหลังกันทุกคน ต่างก็ได้รับความช่วยเหลือมากน้อยจากฮเยจุน พวกเขาจึงผูกพันกันมาจนถึงตอนนี้ด้วยเรื่องเหล่านั้น โตจินแตะต้องความรู้สึกติดค้างในทุกเรื่องที่พวกเขาปล่อยผ่านไปอย่างคลุมเครือ เพียงเพราะฮเยจุนเอ่ยปฏิเสธการตอบแทน

หรือพูดง่าย ๆ ว่าเป็นการข่มขู่

“สารวัตรต้องการให้ฉันไปรวบรวมความคิดเห็นของลูกทีมนี้เอง ถ้าสั่งงานตรงๆ คงเร็วกว่านี้”

“ถ้าผมฝืนสั่ง หัวหน้าฉันก็จะไม่ยอมรับ ผมอยากมอบหมายงานให้สายสืบขุนแต่ก็จะเป็นการข่มขู่ตำแหน่ง ดังนั้น

สายสีบลาลองรวบรวมความคิดเห็นของลูกทีมดู แต่คุณจะทำหรือไม่ทำก็ได้”

“...”

“ถึงคุณเพิกเฉยต่อข้อมูลที่ผมให้ไป นอกจากหัวหน้า นัมฮเยจุนจะเสียใจแล้ว ก็จะไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ผมจะค้นหา ม้าตัวใหม่ที่วิ่งเร็วกว่านี้”

แม้คำอธิบายของโตจินจะไม่มี ความเมตตา แต่เธอก็ สามารถประเมินสถานการณ์ตรงหน้าและเจตนาที่แท้จริงของ เขาได้ ซาโตจินอยากให้ทีมหนึ่งทำคดีนี้ อาจมีคนอื่นที่ทำงานนี้ ได้ดีกว่า แต่เธอคิดว่าอย่างน้อยนี่ก็ดีที่สุดสำหรับฮเยจุน

เธอใช้มือกำสิ่งที่หูหูนอกมาจากกระเป๋าเสื้อนอกโดย ไม่จำเป็น แล้วเปิดปากพูดอีกครั้ง

“คะ ฉันทจะใช้ช่วงพักรบกับลูกทีมแล้วรวบรวมความคิดเห็นดู”

“ดีครับ วันจันทร์หน้าผมจะขอฟังความเห็นของร้อยตำรวจตรีมาว่าพอจะมีหนทางตั้งข้อหาได้ไหม เรื่องหัวหน้าน้ำม ผมจะเป็นคนโน้มน้าวให้เขาเอง ไปได้แล้วครับ”

มาจองอินโค้งตัวอำลาแล้วหันหลังกลับ แต่ออกเดินได้ไม่กี่ก้าวก็หยุดแล้วหันไปมองโอดินอีกรอบ เขารู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องจึงเงยหน้าขึ้นจากเอกสารแล้วสบตากับเธอ

“เริ่มทำตัวเหมือนหัวหน้าแล้วหรือ ที่ไม่ออกไปสักทีนี้ มัวทำอะไรอยู่ครับ”

“ฉันรู้ถึงความเป็นมาของทั้งสองคนดี ก็เลยเป็นห่วงนิดหน่อย หรือว่า...”

เขารับรู้ถึงความสงสัยที่สะท้อนออกมาจากดวงตาเรียวของเธอ จึงตอบอย่างหงุดหงิด

“ผมดูเหมือนพวกชอบแทงข้างหลังหรือ”

“ช่วงนี้ความสัมพันธ์ของพวกคุณดีขึ้นมากจนฉันยังเห็นและรู้สึกได้ค่ะ แต่ถ้าคุณเอาเรื่องนี้มาล้อเล่น ฉันจะเสี่ยงชีวิตแก้แค้นจริงๆ นะคะ”

“ออกไปครับ”

“...ค่ะ”

เธอบอกลาแล้วรีบออกไปจากห้องสารวัตร

เมื่ออยู่คนเดียว โดจินที่กำลังจะอ่านเอกสารกลับไม่สามารถรวบรวมสมาธิจดจ่อได้

เขามองวันที่บนปฏิทินตั้งโต๊ะ จากวันนี้จะเป็นวันหยุดยาวหนึ่งสัปดาห์ของฮเยจุน เขารู้จักสถานที่ที่ช่วงนี้มีวิวสวย ๆ แม้ใจจริงอยากพาอีกฝ่ายไปดูถนนที่เต็มไปด้วยต้นหงส์ฟู่เรียงราย แต่ดอกน่าจะร่วงโรยไปนานแล้ว จึงกำลังเลือกบ้านพักตากอากาศของตัวเองอยู่ด้วยความเสียดาย และเพราะเป็นสถานที่ที่เขามักไปเพื่อพักผ่อน ไม่ได้ไปเพื่อดูวิว จึงรู้สึกเก้อเขินขึ้นมา

เขายังยอมรับไม่ได้มากนักที่ความรู้สึกของตัวเองเกิดการเปลี่ยนแปลงเมื่อมองอะไรที่สวยงาม ทั้งยังไม่ใช้การมองเพื่อสำรวจและแก้ไขให้เป็นอย่างที่ควรจะเป็นหรือทำให้มันเลวร้ายลงกว่าเดิม จึงรู้สึกเหมือนสิ่งนี้เป็นความล้มเหลวตั้งแต่แรก ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องดีหรือไม่ดีอะไร

แต่อย่างน้อยเมื่อได้เห็นวิวสวย ๆ แล้ว ก็ทำให้นึกถึงใครบางคนที่เกิดความรู้สึกหลากหลายตอนที่มองวิวนั้น แน่หนอนว่า มันทำให้เขารู้สึกอ่อนรนเพราะอยากจะรีบพาอีกฝ่ายไปที่นั่น

น่ารักก็จริงจริง ๆ

เขาอุบหน้าอย่างคนปลงตก ลูกขึ้นไปยืนริมหน้าต่างแล้วโทร.หาคนดูแลบ้านพักตากอากาศ

รถของโตจินขับเคลื่อนไปช้า ๆ ริมถนนมีวิวสวยเป็นทุ่งอ้อกว้างไกลตลอดสองข้างทาง

ภาพวิวใบไม้เปลี่ยนสีที่มองเห็นไกล ๆ แต่งแต้มด้วยสีสันต่าง ๆ

ฮเยจุนเปิดกระจกรถแล้วยื่นแขนออกไป เพลิดเพลินกับลมเย็น ๆ ที่พัดมา ดอกอ้อและต้นอ้อไหวเอนไปตามแรงลมจากทุกทิศทาง ดวงอาทิตย์ยามบ่ายอ่อน ๆ สาดแสงลงบนถนน วันนี้ยิ่งเงียบสงบเป็นพิเศษ แต่ใบหน้าที่ยิ้มอย่างมีความสุขกลับยังไม่

ฟังพอใจ สายตามองนิ่งอยู่ที่นอกหน้าต่าง คงกำลังคิดเรื่องอื่น
อยู่

โตจินมองภาพนั้นด้วยหางตา

“ดูอารมณ์ไม่ดีเลยนะ”

เขาสั่งเกตเห็นว่าวันนี้ตอนไปดูหนังที่อยากดู ฮเยจุนไม่มี
สมาธิเอาเสียเลย ทั้งที่เป็นคนชวนเด็ดแท้ๆ แต่หลังจากเจอกัน
แล้วก็กลับดูเหมือนคนน้อยใจตลอดเวลา ชายหนุ่มหันขวับมาด้วย
ใบหน้าตึงๆ เพราะคำถามของโตจิน ท่าทางอีกก็เหมือนมีเรื่อง
ที่อยากพูดหลายเรื่อง แต่ไม่ยอมพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมา และ
โตจินก็ดูเหมือนจะรู้เหตุผลที่ชายหนุ่มเป็นแบบนี้ จึงยังไม่อยาก
พูดออกไป

เมื่อรถวิ่งต่อมาได้สักพักก็มองเห็นอาคารที่ดูน่าเกรงขาม
อยู่ตรงหน้า รอบด้านล้อมด้วยทุ่งอ้อ สิ่งก่อสร้างนี้มีประตูขนาดใหญ่
ยักษ์สไตล์ยุโรป บรรยากาศโรแมนติกเหมือนบ้านเดี่ยวใน
เทพนิยายโบราณ ถ้าหิมะตกก็คงสวยมาก ฮเยจุนกำลังรู้สึก
ประทับใจแล้วโตจินก็ชี้ไปที่นั่น

“ถึงแล้วครับ นั่นคือบ้านพักตากอากาศของผม”

ฮเยจุนตกใจจนเปลือยอุทານออกมา อารมณ์พวกนั้นหายวับ
ไปหมด ก่อนกลับมาทำคางฟิงประตุรตตามเดิม

“ความเหลื่อมล้ำนี้มันปัญหาใหญ่ของสังคมจริงๆ”

“ผมมีความสามารถแล้วมันทำไมครับ”

“ครับ สมุดบัญชีเงินฝากของสารวัตรคงจะอ้วนพีนาคู”

“ดูแล้วน่าจะอ้วนน้อยกว่าความกลัวของหัวหน้านี่ม”

“ผมมีอะไรจะพูดเยอะมาก แต่จะอดทนเอาไว้”

“คุณไม่ได้อดทนเลยสักนิด แต่พูดอยู่ทุกวันว่าตัวเอง
อดทน”

โตจินตอบพร้อมกับจอดรถตรงลานด้านหลังของบ้านพัก
ตากอากาศ เขาลงจากรถก่อนแล้วอ้อมหน้ารถมายังฝั่งข้าง
คนขับ เปิดประตุรตแล้วยื่นมือมาให้จับ ฮเยจุนมองมือใหญ่ นั้น
แล้วถามเฉฉใจ

“จะเอาอย่างไรครับ”

“วิวที่นี้ช่วงนี้สวยที่สุดครับ อย่าเพิ่งเข้าบ้าน เดินเล่นกัน
หน่อย”

“แล้วมาชวนผมทำไม”

“มาเด็ดกันสองคน แล้วจะให้ผมชวนใคร”

“ใครก็ช่าง ชีวิตสารวัตรไม่ต้องมีคนอย่างผมหรอกครับ”

แม้โยนหัวข้อน่าสะเทือนใจให้ ซึ่งถ้าเป็นเวลาปกติโดจิน
จะสวนกลับทันที แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงยังพูดต่อราวกับไม่ได้ยิน

“เดินกันหน่อย กลับมาอาหารก็คงเตรียมพร้อมพอดี”

โดจินน่าจะปะติดปะต่อได้ว่าทำไมเฮยจนถึงมีปฏิกิริยา
แบบนี้แน่ๆ ชายหนุ่มจึงยิ่งทำตัวพยศเป็นสองเท่า เวลาสืบทักก็
เหมือนกัน ถ้ารู้แต่ยังทำแบบนี้ก็ยิ่งดูแย่ แต่ถ้าไม่รู้มาก่อน
จริงๆ ถึงจะยอมลดโทษให้

“ครับ เอาจันก็ได้ ขอให้กินแล้วท้องอืด ส่วนผมกำลัง
ควบคุมอาหาร”

พีบ ฮเยจุนดันมือเขาออกแล้วก้าวลงจากรถด้วยตัวเอง บ้านพักตากอากาศดูดี วิวสวย เวลาว่างๆ กับอากาศในฤดูใบไม้ร่วงที่เย็นสบาย และมีซาโตจินอยู่ข้างกาย แต่กลับไม่สามารถปลอมโยนจิตใจของชายหนุ่มได้ รู้สึกแย่ยิ่งกว่าตอหนมกตัวอยู่บ้านอ่านบันทึกคดีของแม่เสียอีก แบบนี้รีบเข้าบ้านไปนอนตั้งแต่หัวค่ำน่าจะดีกว่า ฮเยจุนหันไปทางด้านตรงข้ามกับโตจินแล้วออกเดิน

แต่เดินไปได้ไม่กี่ไกลเขาก็มาขวางหน้า แล้วยังคว้ามือไปจับไว้ ทำให้ฮเยจุนต้องล้มเลิกแผนแม่จะเพิ่งเริ่มก้าวเดิน

“ปล่อยสิครับ”

“พื้นที่ใกล้เคียงทั้งหมดนี้ก็เป็นที่ดินของผม เดินจับมือกันไปสิครับ”

“ผมไม่เห็นด้วย”

“งั้นนับแต่นี้ก็เห็นด้วยซะสิ”

จะสะบัดมือออก เขาก็ดันทุรังออกแรงจับมากขึ้น ถ้าอีกฝ่ายตั้งใจใช้กำลังยังงั้นเขายจนก็สู้ไม่ได้ ไม่นานก็เจ็บมือที่ถูกเขาจับเอาไว้แล้ว

“ชอบใช้กำลังเหมือนคนไม่มีการศึกษา หัดรู้จักอายบ้างนะครับ”

“เพราะร้อยตำรวจตรีมาจองอินเธอ”

กะแล้วว่าเขารู้

“ทำไมถึงพูดชื่อของอินที่นี่ครับ ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอ เพราะการกระทำของสารวัตรต่างหาก”

“เดินไปคุยไปเถอะ ผมอยากให้คุณเห็นที่นี่ คุณต้องชอบแน่”

“ผมอยากเข้าบ้านไปนอน ห้องนอนมีสองห้องใช่ไหมครับ”

“มีหลายห้อง แต่วันนี้จะใช้ห้องที่ใหญ่ที่สุดและวิวดีแค่ห้องเดียว”

“งั้นใช้สองเตียง อีกร”

เขาดึงมืออย่างแรงและใช้มืออีกข้างคว้าเอวของฮเยจุน ในพริบตาก็อยู่ในอ้อมแขนเขาแล้ว กลิ่นหอมและลมหายใจของพวกเขากระจายออกมา ทุกครั้งที่ขยับเท้า พื้นรองเท้าผ้าใบจะลากไปตามพื้นยางมะตอยที่โดนแสงแดดในฤดูใบไม้ร่วง

“เตียงก็จะใช้แค่เตียงเดียว”

ฮเยจุนไม่พอใจอยู่ในอ้อมกอดของโตจิน ชายหนุ่มคลายอาการเกร็งตัวลงแล้วเทน้ำหนักไปที่เขา ฟุบ ฟิงศีรษะกับไหล่ของอีกฝ่าย ปล่อยแขนข้างหนึ่งที่เป็นอิสระทิ้งลงข้างตัว แม้อยากให้อีกฝ่ายกอดแต่ก็ยังแสดงอาการต่อต้านอยู่ที่ โตจินรับรู้ได้จึงลูบหลังให้อย่างอ่อนโยนแล้วผละตัวออกจากกันเล็กน้อย เพราะอยากมองตา

ต้นแขนแยกจากโดยที่ร่างกายส่วนหนึ่งยังแนบติดกัน

“อยากรู้ว่าเมื่อวานผมเรียกร้อยตำรวจตรีมาไปคุยเรื่องอะไรกันสองคนใช่ไหมครับ”

“ผมอยากรู้จักเลยถามไปหลายครั้งแล้วว่าคุยอะไรกัน
ครับ”

แม้จะถามซ้ำๆ แต่เขาก็เอาแต่เงิบ ฮเยจุนถามแล้วถาม
อีกจนโกรธ และอยู่ในสภาพนี้มาเป็นวันที่สองแล้ว ที่เขาไม่พูดก็
เป็นการแสดงออกว่ากำลังปิดบัง ทั้งก่อนและหลังคบกัน ฮเยจุน
คือเส้นทางติดต่อสื่อสารกับทีมหนึ่งของอีกฝ่าย แสดงว่าสิ่งที่
บอกกับมาจองอินนั้นเล่าให้ชายหนุ่มฟังไม่ได้ ฮเยจุนจึงทน
ไม่ได้ที่ซาโตจินทำเรื่องแบบนั้นในตอนนั้น

น่าจะเป็นเรื่องงาน ตอนนั้นทีมไม่ได้รับมอบหมายคดีอะไร
จึงไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอะไรที่ติดต่อเนื่องมาจากจุดนั้นได้ แต่ไม่ว่า
ทางไหนถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับงาน ชายหนุ่มก็ยิ่งคิดว่าเขาควร
ปรึกษากับตนก่อน

“ทำไมต้องทำให้ผมหึงเหมือนเด็กๆ ด้วยครับ สารวัตร
ไม่ควรทำให้ผมเป็นแบบนี้”

“หึงเหรอครับ”

“งั้นไม่ควรหึง คิดว่าเกิดขึ้นได้นะครับ กับผู้ชายที่ชอบ
ผู้ชายด้วยกันมากๆ ผมชอบที่สารวัตรไม่เปิดใจให้ใครและยกให้

ผมเป็นคนพิเศษแค่คนเดียว ผมเชื่อแบบนั้นและยอมให้สารวัตรไปหมดทุกอย่าง แต่ที่คุณทำอะไร ผมโมโหจนไม่ได้นอนทั้งคืน”

“อ้อ ไม่ได้นอนเพราะผมเหรอครับ”

ฮเยจุนตะลึง

“นั่นไม่ใช่ประเด็นตอนนี้ครับ”

“เพราะหิง?”

“ทำไมต้องทำสิ่งที่ผมไม่รู้...”

“หิงเหรอครับ เหรอ แค่นั้น”

“เออ หิงแล้วไง...ทำไมต้องทำให้กังวลด้วยเรื่องแบบนี้ด้วย ไอ่โรคจิต”

ฮเยจุนรู้สึกถึงบางอย่างที่เสียดสีอยู่เบื้องล่างจึงรวบรวมพลังที่ไม่ค่อยมีพลังไหลโตจिनออก เขายอมปล่อยมือที่พันธนาการไว้แน่นเหมือนใส่กุญแจมือ ร่างของทั้งสองจึงผละออกจากกันโดยอัตโนมัติ นี่คืองังหวะที่ต้องโมโห แต่ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป คงได้ถูกลากขึ้นเตียง ฮเยจุนไม่อยากให้การทะเลาะไม่พอใจกัน

แก้ไขด้วยร่างกาย เห็นอีกฝ่ายปล่อยมือก่อนที่จะเกิดปฏิกิริยาทางร่างกายที่คาดไม่ถึงแล้ว เขาเองก็คงคิดเหมือนกัน

โตจินใช้ปลายสมาร์ตคีย์เคาะตัวรถเบาๆ ส่งสายตาถามว่าจะไปเดินเล่นด้วยกัน หรือเข้าไปในบ้านพักแล้วทำเรื่องหยาบซ้าที่พูดออกมาไม่ได้ แต่เพราะคนที่รู้เรื่องทั้งหมดมีท่าทางสบายๆ ทั้งยังดูเหมือนอีกว่า ฮเยจุนจึงไม่ยากยอมแพ้ และดูเหมือนว่าที่เขาชวนไปเดินเล่นเพราะจะพูดถึงเรื่องนั้น ชายหนุ่มจึงตอบตกลงอย่างไม่มีทางเลือก

“ได้ครับ ไปกัน ไปที่ไหนดี”

“ทางนี้”

ฮเยจุนออกเดินไปก่อนตามทิศที่ปลายนิ้วมือของเขาชี้บอก

โตจินยิ้มแล้วออกเดินตามไปอย่างสุขุม

ทางเดินเรียบ ๆ เชื่อมต่อยาวไปถึงป่าอ้อ จุดหมายปลายทาง
ของพวกเขาคือสถานีไม้เล็ก ๆ และรางรถไฟเก่าที่ปลายทาง
แยกตรงหน้ามีหลายเส้นทาง เหมือนถามว่าพวกเขาต้องการไป
ไหน แต่ไม่ว่าจะเลือกเส้นทางไหน ปลายทางก็จะมีสถานีเล็ก ๆ
ซึ่งไร้ผู้คนมาเยือนและผ่านวันเวลามาอย่างโดดเดี่ยว

ต้นอ้อที่สูงกว่าความสูงของทั้งคู่ออกผลผลิตไปมาเหมือน
ต้นระบ่ำ ท้องฟ้าสีเหลืองปกคลุมอยู่เหนือศีรษะของสองคนที่
เดินผ่านต้นอ้อปลิวไสว สงบเงียบ

“ตั้งใจพามาที่นี่...”

คำพูดของโตจินที่บอกว่าฮเยจุนน่าจะชอบจึงอยากพามา
ที่นี่ เพิ่งจะเริ่มซึมลึกเข้ามาในใจของชายหนุ่ม

เพราะอยู่ด้วยกัน ผู้ชายคนข้าง ๆ นี้ถึงได้เริ่มรู้สึกว่ที่นี่
สวยงามขึ้นเล็กน้อย

พอจินตนาการว่าอาจเป็นแบบนั้น ก็รู้สึกทนไม่ได้ที่จะ
เดินกันต่อไปแบบนี้โดยไม่จับมืออีกฝ่าย แต่เพราะฮเยจุนบ่น
จุกจิกมาทั้งวันจึงคิดว่าจะต้องทำยังไง โตจินเหมือนจะรู้ถึง
ความคับข้องใจนี้ คนที่เดินอยู่ข้างหลังจึงจับแขนฮเยจุนดึงเอาไว้

พีบ หลังของฮเยจุนสัมผัสแผ่นอกแข็ง ๆ แล้วโตจินก็
ก้มลงจูบที่ต้นคอ เขาผละริมฝีปากออก เลียใบหูแดงนั้นเบา ๆ

ปลายลิ้นนั้นมีความอุ่นร้อน ฮเยจุนจึงรู้สึกวูบวาบขึ้นมา

“อ้อ อย่าครับ”

“แยกเดินกันไปตามทางแบบนี้จะไม่เสียใจในภายหลัง
หรอกครับ หัวหน้านัมชอบอะไรแบบนี้”

ก็ชอบอยู่หรอก...

โตจินจูบที่หูแล้วกระซิบเหมือนรู้ถึงความรู้สึกนี้ เขาปล่อยให้
ให้คนเคลิบเคลิ้มได้ด้วยท่าทางยั่วยวนจนหน้าตกใจในบางครั้ง

“จับมือกันเดินไปครับ”

โชคดีที่โตจินเองก็ต้องการแบบนี้เหมือนกัน ชายหนุ่ม
ตีความประโยคเมื่อครู่ว่าอีกฝ่ายก็ต้องการแสดงความรักต่อกัน
เหมือนที่ตัวฮเยจุนเองก็หลงใหลในตัวฮาโตจิน ชายหนุ่มจึงยื่นมือ
ไปด้านหลังโดยไม่หันไปมอง หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงเขาหัวเราะ
แล้วฝ่ามือของทั้งคู่ก็สัมผัสกันแนบแน่น

สองคนจับมือเดินเคียงข้างกันไป เสียงลมพัดผ่านต้นอ้อ
ซ่างไฟเราะ แต่เสียงของซาโดจินที่เอ่ยขึ้นมาราวกับท่วงทำนอง
นั้นยอดเยี่ยมยิ่งกว่า

“ต้องชอบมากแค่ไหนถึงเป็นแบบนี้ได้ครับ”

เขาเพิ่งย้อนถามที่ถูกตำหนิเมื่อครู่ ฮเยจุนเลือกคำที่จะ
พูดก่อนตอบ

“ก็...เยอะมากทีเดียว”

“อธิบายเป็นตัวเลขให้เข้าใจง่าย ๆ ไม่ได้หรือ”

ปลายทางคือรางรถไฟและรั้วเก่า สองเท้าของฮเยจุนก้าว
เดินอย่างมั่นคงไปยังที่หมาย แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงักกลางทาง
ชายหนุ่มหันไปมองโดจินเพื่อยืนยันว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นถูกต้อง
หรือไม่ ด้วยแววตาไม่มั่นใจ

“ใครอธิบายเรื่องแบบนี้ด้วยตัวเลขกันครับ”

“เพราะผมอยากรู้ชัด ๆ นะ”

“ผมขอใช้สิทธิ์ไม่ให้ปากคำ ความสัมพันธ์ของเราเป็นแบบที่ไม่จำเป็นต้องเล่าเรื่องที่คุยกับคนอื่นได้นี้ครับ”

“อ้อ เรื่องนั้น”

โตจินออกแรงบีบมือ พูดต่อด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

“คิดว่าจะเริ่มสืบสวนตามแผนเลยไหม”

ฮเยจุนไม่เข้าใจ “สืบสวนตามแผน? มีอะไรที่ควรทำแบบนั้นด้วยหรือครับ”

เขาพยักหน้า ฮเยจุนยังรู้สึกติดใจสงสัยอะไรบางอย่าง ซาโตจินก้าวตามมาอย่างเยือกเย็นเหมือนตอนเดินเล่นริมน้ำ เขายังคงเคลื่อนไหวโดยไม่ลังเล ยังคงเชื่อใจอีกฝ่ายว่าการนำทางนี้จะไม่ทำให้ล้มหรือทรุดลงไป ทุกครั้งที่โตจินก้าวตามหลังฮเยจุนที่ก้าวนำไปหนึ่งก้าว ระยะห่างระหว่างพวกเขาก็จะแคบลง ก่อนจะกลับมาถึงระยะห่างกว้างขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ทั้งสองประสานนิ้วเข้าด้วยกันไปตลอดทาง

โตจินอธิบายคดีที่กำลังสืบสวนตามแผนที่วางไว้อย่างละเอียดให้ฮเยจุนที่ยังคงวิตกกังวลฟัง

“ผู้กำกับหนังดังที่เคยได้รางวัลจากต่างประเทศ มีส่วนพัวพันกับคดีทำร้ายร่างกายจนถึงแก่ความตาย ซึ่งก็คือผู้กำกับหนังที่หัวหน้านัมได้ดูวันนี้”

ฮเยจุนเบิกตาโต แล้วทำตามวิธีสืบสวนที่คุ้นเคย

“หลักฐานล่ะครับ”

“ชัดเจนครับ ยืนยันแล้วด้วย”

“มีหลักฐานด้วยหรือครับ ระบุตัวคนร้ายแล้ว?”

“ไม่ใช่แค่นั้น เราสามารถติดต่อเหยื่อคนอื่นได้ทันทีและเหยื่อกำลังจะมาให้ปากคำ ความเสียหายเป็นวงกว้างและใหญ่โตซึ่งน่าจะปิดคดีได้ภายในสัปดาห์ แต่คดีนี้จะส่งผลกระทบต่อสังคมเป็นอย่างมาก เพราะเมื่อไม่นานมานี้ผู้กำกับคนนั้นเพิ่งสร้างชื่อเสียงให้ประเทศชาติและเป็นข่าวดังในทุกสื่อ ทั้งยังได้รับการพูดถึงมาจนตอนนี้”

คนร้ายเป็นผู้กำกับหนังดังที่แม้แต่ฮเยจุนผู้ไม่ได้สนใจศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยยังรู้จัก ก็เลยมุ่งใจมาก เพราะการทำร้ายร่างกายจนถึงแก่ความตายสะท้อนขวัญกว่าการฆาตกรรมแบบ

อื่นๆ เสียอีก การทำร้ายจนถึงแก่ความตายเป็นเรื่องยากที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากเจตนาร้าย แต่ก็อาจขอลดโทษด้วยข้ออ้างว่าไม่ได้ตั้งใจ แถมเหยื่อของคดีนี้ยังไม่ใช่แค่คนเดียวจึงยิ่งน่าตื่นตกใจเข้าไปอีก

แต่ยิ่งฟังก็ยิ่งเป็นคดีที่ไม่มีเงื่อนไขให้ต้องสืบสวนตามแผน เพราะมีหลักฐานแน่นหนา มีข้อมูลของเหยื่อกับคนร้ายแล้ว เหลือแค่สอบปากคำ แล้วทำไมถึงต้องส่งคดีต่อมาให้กองบังคับการปราบปราม การสืบสวนคือการหาหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิด ยะเยอถามโดยบอกเป็นนัยถึงความซับซ้อนนั้นให้ง่ายที่สุด

“ง่ายขนาดนี้แล้วทำไมต้องทำตามแผนอีกครับ ไม่มีอะไรต้องสืบ จับคนร้ายก็จบแล้ว”

“ทีมหนึ่งจะสืบสวนคดีนี้อย่างเปิดเผย และรื้อคดีที่ปิดไม่ได้ในทางลับ”

“คดีที่ปิดไม่ได้? ก็มีทีมอื่นทำอยู่แล้ว ทำไมเราถึง...”

“เมื่อสิบสองปีก่อน ภรรยาของตำรวจสายสืบแถวหน้าถูกสังหารในบ้านพัก”

แค่เขาอธิบายสั้น ๆ ก็มากพอที่จะทำให้คนฟังแข็งเกร็งไป
ทั้งตัว

ฮเยจุนหน้าขาวซีด เดินเซเพราะแข่งขาอ่อนแรง โดจินรีบ
จับเอวของชายหนุ่มเอาไว้ ส่งสายตาว่าให้เดินต่อ พลังลบลูกศรชะ
พลอบโยนแฟนที่ตัวแข็งเป็นหินไม่กล้าขยับ และโน้มหน้าด้วย
สายตาอย่างต่อเนื่อง

ฮเยจุนรวบรวมกำลังอย่างยากลำบากแล้วฝืนขยับเท้า
พวกเขาสบตากันแล้วออกเดินอีกครั้งไปตามทางดิน

ระยะก้าวสั้นลงกว่าเมื่อครั้งที่ยังเดินช้าลงด้วย แต่โดจิน
กลับไม่เร่งแล้วพูดต่ออย่างอ่อนโยนแบบที่ไม่สมกับเป็นเขา
ไม่ใช่ว่าเขาใจดีกับนมฮเยจุนที่สุด แต่เขาใจดีแค่กับนมฮเยจุน
คนเดียวต่างหาก และเจ้าตัวก็คงรู้ดี

“เหยื่อคือภรรยาที่เป็นแม่บ้าน สามีบอกว่าวันก่อนเกิดเหตุ
ออกไปชุ่มตัวเพื่อสืบคดี มีลูกชายหนึ่งคนวัยมัธยมปลาย และเข้า
วันนั้นก็ดันทะเลาะกับแม่ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเกิดเรื่องแบบนั้นขึ้น
มาก่อนในชีวิต”

“สารวัตร”

“ด้านลูกชายคิดว่าบ้านไม่มีเงินให้เรียนพิเศษ จึงมุ่งมั่นตั้งใจเรียนรักษาระดับหนึ่งมาโดยตลอด และคงเพิ่งรู้ว่าแม่ใช้เงินจำนวนมากที่ควรเอามาใช้ในชีวิตประจำวันไปสนับสนุนสถาน-รับเลี้ยงเด็ก ลูกชายเสียใจมาก จึงออกไปหอสุมุกใกล้บ้านตั้งแต่เช้าของวันเกิดเหตุ เขื่อยังอยู่บ้านเพียงลำพังตลอดทั้งวัน”

เป็นเรื่องเศร้าแสนทรมาณที่เสียดแทงใจยิ่งนักเพียงแค่นี้ได้ฟัง

ฮเยจุนหยุดเดินอีกครั้งเพราะผื่นออกทนมากกว่านี้ไม่ไหวแล้ว ครึ่งนี้โดจินก็ยังทำเหมือนเดิม สายลมฤดูใบไม้ร่วงพัดผ่านเหนือทั้งสองไป ฤดูกาลแรกที่พวกเขาได้พบกันก็มีสายลมเย็นสบายแบบนี้พัดผ่านมา จะว่านานก็นาน จะว่าสั้นก็สั้น เวลาที่ผ่านไปมีอะไรหลายอย่างเปลี่ยนไป

การสืบสวนคดีตามแผนเป็นเรื่องบังหน้า ซาโดจินกำลังให้โอกาสแกฮเยจุน พอชายหนุ่มตั้งสติได้ก็เพิ่งรู้ว่า แบบนี้เท่ากับตนจะได้ในสิ่งที่เคยมุ่งมั่นจริงจัง และช่วงเวลาที่รอคอยอย่างยาวนานมาอยู่ในมืออย่างง่ายดาย แต่พอคิดว่าเรื่องนั้นมาอยู่ตรงหน้าแล้ว ฮเยจุนก็เกิดหวาดกลัวขึ้นมา รู้สึกว่าปณิธานอันแรงกล้ามากมายพังทลายลง และรู้สึกโกรธขึ้นมาเล็กน้อยด้วย

“อ้อ ผมเข้าใจแล้วครับ คุณต้องการโน้มน้าวลูกทีมผ่าน
จงอิน สารวัตรครับ ผมดีใจและขอบคุณจริง ๆ นะ แต่มีมันไม่ใช่
ถ้าผมกับสารวัตรสืบสวนกันแค่สองคนก็เรื่องหนึ่ง แต่ที่คุณจะดึง
ทีมหนึ่งเข้ามาด้วยได้ยังไง กับคดีนั้น...”

“ผมรู้ครับ คุณคิดว่าคนร้ายอยู่ในองค์กรตำรวจใช่ไหม”

ตอนนี้ฮเยจุนเพิ่งเข้าใจว่าทำไมโตจินไม่บอกอะไรเลย
และต้องรอจนถึงวันนี้ที่ได้ยุ่งกันตามลำพังเพียงสองคน เขาคง
คาดเดาเรื่องได้ทั้งหมด ครั้งหนึ่งชายหนุ่มเคยเห็นเขาตรวจสอบ
ข้อมูลคดี สมอ่งที่ชาญฉลาดนั้นย่อมต้องรู้ได้ในทันที

ถ้าชายคนนี้คาดการณ์เรื่องได้ ชายหนุ่มก็อธิบายสถาน-
การณ์ของตัวเองได้ง่ายขึ้นระดับหนึ่ง

“ถ้าโชคร้าย ทุกคนจะกลายเป็นหมาหัวเน่าที่ทรยศต่อ
ครอบครัวอย่างสมบูรณ์ในองค์กรนี้”

“แต่ตอนนี้ก็ดูรักใคร่กลมเกลียวกันดี?”

“มันเหมือนกันตรงไหนครับ ถ้าสารวัตรสั่งแล้วลูกทีมจะปฏิเสธได้ยังไง แล้วผมจะกลายเป็นอะไร คุณสร้างทีมจากคนที่ เป็นหนี้บุญคุณผมเพื่อจะทำเรื่องนี้”

“ผมไม่ได้สั่ง แค่เสนอ”

คนที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยการออกคำสั่งทุกวัน พอพูดคำนี้ออกมา จึงฟังดูแปลกประหลาดเหมือนการกลั่นกาแฟจากสตอร์วเบอร์รี่

“ผู้บังคับบัญชาที่ไม่สนิทกันเรียกไปคุยแยกต่างหาก จะเรียกว่าเป็นการเสนอได้ยังไงครับ”

“เพราะคุณเป็นครอบครัวสายตรง คุณจึงรู้คิดคนเดียว ไม่ได้ แถมข้อมูลก็เยอะมาก แค่การสันนิษฐานอย่างเดียวก็ใช้เวลา หลายเดือนแล้วครับ เราต้องการความช่วยเหลือมาก ไม่มีเวลา ไหนจะเหมาะสมเท่าตอนนี้แล้ว ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของหัวหน้า นัม”

เขาพูดถูก มีอุปสรรคมากมายและชายหนุ่มก็ไม่กล้า ถ้าลำบากคนเดียวฮเยจุนทนได้ ชายหนุ่มไม่อยากจะสร้างความ เดือดร้อนไปถึงลูกทีมด้วยวิธีแบบนี้ ฮเยจุนมองโตจินด้วยแววตา ดำเนินสนับสน เขาขอมรู้ว่าความปั่นป่วนในดวงตานั้นมีอารมณ์

ความรู้สึกที่โตจิ้นขยับเข้ามาใกล้ ลูบเบา ๆ ตรงใต้ตาแล้วพา
ฮเยจุนเดินไปข้างหน้า

เมื่อผ่านป่าต้นอ้อมาปลายทางก็จะพบกับรางรถไฟเก่าที่
ตอนนี้ไม่มีใครใช้แล้ว ไม่มีเจ้าหน้าที่สถานี และไม่มีรถไฟวิ่งผ่าน
ที่นี่ เขานั่งหมิ่น ๆ อยู่บนม้านั่งที่มีพนักพิงเก่า ๆ ในสถานที่เงียบ-
สงบแห่งนี้ ให้อเยจุนยืนอยู่ตรงหน้าและเรียกความสนใจจาก
ชายหนุ่มให้หันมามอง

ฮเยจุนเหม่อมองถนนหินกรวดแล้วมองมาที่โตจิ้น

“ไม่ครับ เป็นภาระในบ้านแล้วยังจะให้เป็นสิ่งน่ารำคาญที่
นอกบ้านอีกเหรอ พวกเขาเพียงยอมรับว่าผมเป็นเพื่อนร่วมงาน
ไม่ใช่ครอบครัวของเหยื่อได้ไม่นาน ผมไม่เอาด้วยหรอก”

“คุณเคยบอกว่าถ้าเลื่อนชั้นแล้วอยากส่งเบาะแสหนึ่ง
อย่างไรเพื่อรู้คดี”

“แล้วทำไมครับ”

“คิดว่ามีแต่หัวหน้าทีมฮเยจุนที่รู้ว่าคดีนี้มีปัญหา? ทีม
สืบสวนโง่มากเหรอ ถ้าคนร้ายเป็นคนในจริง ๆ นี่คือนิติที่จริงจัง

อำพรางเอาไว้ ที่ผมพูดเนี่ย คิดว่าการรื้อคดีจะได้รับความร่วมมือ
อย่างราบรื่นนั่นแหละ”

“...”

“สมมติว่าเริ่มแล้ว ตอนนั้นปัญหาจะยิ่งใหญ่มากขึ้น เกรง
ว่าตำรวจคือองค์กรที่เต็มไปด้วยการเมืองภายในและขาด
ประสิทธิภาพ ถ้าเป็นผม ผมจะไม่ฟังหัวหน้าที่ใจดีเกินไป
เหมือนหัวหน้าหม้อเยจุนเด็ดขาด คุณคิดว่าจะได้เจอลูกทีมที่มี
ฝีมือสืบสวนใช้ได้และซื่อสัตย์แบบทีมหนึ่งอีกหรือครับ”

ทิศทางการสืบคดีสำคัญก็จริงแต่จังหวะเวลาที่สำคัญ
เจ็บใจที่เขาพูดถูกทั้งหมดจนไม่มีอะไรจะพูด แต่ยังไงก็ต้องพูด
ออกไป

“สมมติว่าถูกคว่ำบาตร แล้วถูกข่มขู่เรื่องเลื่อนตำแหน่ง
ล่ะครับ แต่ผมดูแลตัวเองคนเดียวก็แย่แล้ว ผมรับผิดชอบคน
พวกนั้นไม่ไหวหรอก คนหนึ่งมีภรรยาใกล้คลอด อีกคนส่งเสีย
ลูกเมียที่อยู่เมืองนอก รุ่นน้องผมก็เป็นเสาหลักของบ้าน ไหนจะ
น้องเล็กคนชื่อ กว่าเขาจะได้เป็นสืบตำรวจเอก...ผมจะขอให้
พวกเขาช่วยได้ยังไง”

“จะไม่มีผลกระทบต่อตำแหน่งของสมาชิกทีมหนึ่ง
แน่นอน เรื่องนั้นผมสัญญาได้”

“สารวัตรจะรับผิดชอบทีมเราทั้งหมดหรือครับ ผมคงมี
ความสุขแน่ที่ทำให้คนที่ชอบต้องเดือดร้อน”

“ไหนคุณบอกว่าทำให้ชินแล้วก็ต้องรับผิดชอบ”

“คนละเรื่องกันเลย...!”

“ฮเยจุน ฉันบอกว่าจะพาไปดูพระอาทิตย์ขึ้นไง”

ฮเยจุนกลืนน้ำลายไม่อาจตอบอะไรได้ จึงหลุบตาลงมอง
เขา

โตจินพูดต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ฉันเอามาประเคนถึงที่ไม่ได้ นายต้องลืมตาถึงจะเห็น
มัน”

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับฟ้าอยู่เหนือศีรษะของทั้งสองโดย
ไม่ทันรู้ตัวว่าความมืดโรยตัวลงมา เพราะไม่รู้สึกเหงาเลย

ฮเยจุนมองท้องฟ้าที่กลายเป็นสีแดงในชั่วพริบตา มอง
อยู่นานแล้วจึงสบตากับโดจินที่อยู่ตรงหน้าอีกครั้ง ในเวลาปกติ
แค่มองไปที่อื่นแป๊บหนึ่งเขาก็ทนไม่ได้แล้ว แต่ตอนนี้กลับยอม
อดทนรอในช่วงเวลาของความเจ็บนี้อยู่นาน

ซาโดจินรักษาสัญญาเสมอจนน่าประหลาด ทุกคำพูดที่
สามารถปล่อยผ่านไปได้ แต่เขากลับทำตามนั้น ในชีวิตของ
ชายหนุ่มเพียงเคยเจอคนแบบเขาเป็นคนแรก

เขายี่ผมของฮเยจุนเบา ๆ แล้วพูดโหม่งด้วยน้ำเสียง
หนักแน่น

“เคยได้ยินประโยคนี้ไหมครับ ทุกสิ่งมีรอยแตกร้าวและ
แสงย่อมส่องลอดผ่าน¹”

“...”

“ในชีวิตของหัวหน้าผมมีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นได้”

เขาไม่ได้พูดให้สบายใจว่าครอบครัวของนายก็แค่โชคร้าย
ไม่ได้บอกให้ยกโทษให้ตัวเองได้แล้ว ไม่ได้ป้อบโยนว่าเกิดคดี

---

¹ จากเนื้อเพลง Anthem ของ Leonard Cohen

นั้นขึ้นไม่ใช่เพราะนายไม่อยู่บ้านเวลานั้น เขาไม่ได้สัญญา
เกินตัวว่าจะคอยปกป้อง ไม่สัญญาว่าจะคอยสนับสนุนเต็มที่อยู่
ข้างหลัง ไม่ให้คำมั่นว่าจะไขคดีนี้ให้ได้ และไม่ให้ความหวังว่าจะ
เกิดปาฏิหาริย์

เขาแค่บอกอย่างตรงไปตรงมาเพียงอย่างเดียว

แต่ฮเยจุนกลับรู้สึกว่ายศเดียวนี้จะทำให้เกิดแต่เรื่อง
ดี ๆ ขึ้นในวันข้างหน้า

ทุกช่วงเวลาที่ได้อยู่กับซาโดจินล้วนเป็นเรื่องดี ช่วงเวลา
ที่ได้อยู่กับเขานั้นมีค่ามากเกินไปจนสงสัยว่าดีขนาดนี้ได้จริง ๆ
หรือ ตอนนี้อย่าหุนุ่มรู้สึกซาบซึ้งมาก เพราะเขาช่วยพูดให้ตน
หลุดพ้นจากบ่อโคลนที่จมอยู่มาเนิ่นนานนี้

“ชีวิตเรามีโอกาสที่ดีที่สุดไม่กี่ครั้ง ตอนนี้โอกาสมาอยู่
ตรงหน้าแล้ว การคว้าโอกาสนั้นไว้ต้องใช้ความกล้า”

โดจินยังคงจ้องตาแล้วยกมือของฮเยจุนที่สบตากันขึ้นมา
จอบเบา ๆ บนหลังมือแล้วพูดเสริม

“และผมชอบร้อยตำรวจโทหม้อเยจุนที่เป็นคนไม่กลัวอะไรเลย”

“นั่นไม่ใช่คำชม”

เขายิ้ม ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ฮเยจุนใจเต้นแค่เห็นรอยยิ้มนั้น เขาไล่เสียฝ่ามือของตนโดยไม่จำเป็น ชายหนุ่มถามอย่างระวัง

“ที่พูดเมื่อก็มาจากหนังสือเล่มไหนหรือครับ แสงออกมาจาก...”

“ทำไมครับ จะไปแอบอ่าน?”

“ไม่ได้แอบ ผมเคยบอกแล้วนี่”

“เนื้อเพลงครับ”

“ไม่เคยเห็นคุณฟังเพลงที่มีเนื้อร้อง”

“เป็นเพลงที่เคยได้ยินตอนเด็กมาก ๆ ตอนที่ตามพ่อไปงานศพนะครับ”

แทนที่จะทำแทนให้ทุกอย่าง แต่เขาเลือกที่จะมอบโอกาสให้ฮเยจุนได้แก้เงื่อนไขของคดีอันยืดเยื้อนี้ด้วยตัวเอง ในจุดนี้สมกับเป็นชาโตจินมาก ฮเยจุนไม่รู้สึกกังวลเหมือนถูกทิ้งไว้บนสันเขาอันเปล่าเปลี่ยว และไม่เหงาเหมือนยืนอยู่คนเดียวบนท้องทุ่งอันโดดเดี่ยวอีกต่อไป

ฮเยจุนอดทนไม่ยอมล้มมาโดยตลอด เพราะถ้าได้ลงล้มสักครั้งจะลุกขึ้นใหม่ไม่ได้อีก แต่ตอนนี้หากเหนื่อยล้าจะล้มลงหลายๆ ครั้งก็ไม่เป็นไร ไม่ใช่เพราะหวังพึ่งให้ใครคอยช่วยจับมือจุดให้ลุกขึ้น แต่เพราะมีคนสอนว่าต้องลุกอย่างไร และมีคนคอยเฝ้าดูอยู่ข้างๆ จนกว่าจะเอาชนะได้แล้ว

เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในชีวิตของฮเยจุนได้อย่างไร

เขาคือสิ่งมหัศจรรย์ เป็นเหมือนพระอาทิตย์ แสงสว่างและเวทมนตร์

ฮเยจุนอยากร้องไห้ ใช้มืออีกข้างที่ว่างดึงคอเสื้อของโตจินเข้ามาแล้วกอดคอเรียวนั้นไว้ สีหน้าของชายหนุ่มทั้งอยากร้องไห้และอยากหัวเราะ สุดท้ายฮเยจุนก็เลือกไม่ได้จึงจูบที่หู

ของเขา กอดอีกฝ่ายอยู่นานแล้วพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้งใน
ท้ายที่สุด

“ผมยังไม่ได้เตรียมใจไปเจอกลุ่มผู้ต้องสงสัย คุณช่วยพูด
อะไรที่ทำให้ผมพร้อมหน่อย”

เขาลูบหลังปลอบประโลมอาการตื่นเกร็งของกล้ามเนื้อ
บนแผ่นหลังนั้น แล้วบอกอย่างมีความหมาย

“ไปจับคนร้ายมา ร้อยตำรวจโทนมฮเยจุน”

“...”

“นี่เป็นคำสั่ง”

ฮเยจุนซาบซึ่งแต่ก็ทุบหลังเขาดังปึก ๆ โดจินยอมโดนทุบ
โดยไม่พูดอะไรแล้วหัวเราะ แรงแสน้สะเทือนนั้นทำให้อกข้างหนึ่ง
ของชายหนุ่มพองขึ้น

ซาโดจินเป็นมนุษย์ที่ไม่โรแมนติกมากที่สุดเท่าที่ใครจะ
จินตนาการได้ แต่ฮเยจุนก็หาความโรแมนติกในแบบของอีก
ฝ่ายที่ก้นลึกของมหาสมุทรเจออยู่หลายครั้ง

ในที่สุดฮเยจุนก็กลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ กอดคอเขาแน่นขึ้น

มือของซาโดจินที่ลูบหลังให้ อย่างอ่อนโยนนั้นเหมือนกำลังปลอบเด็กน้อย

บทที่ 9 Case #3 (2)

จะประชุมที่กองปราบก็กลัวคนอื่นสงสัย จึงตั้งใจหาสถานที่
เหมาะๆ และคิดว่าบ้านของลูกที่ม่น่าจะดีกว่าข้างนอก ซึ่งตัวเลือก
สุดท้ายคือบ้านของขุนแคว้นที่อาศัยอยู่คนเดียว

เจ้าของบ้านเปิดประตูให้ด้วยท่าทางระแວดระวัง

“เชิญเข้ามาเลยครับ”

ภายในอพาร์ตเมนต์ขนาดเล็กไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยนัก
โตจินเดินไปยังห้องนั่งเล่นตามการผายมือของขุนแคว้น เขาคลาย
ปมเนกไทที่รัดคอออกเล็กน้อย คงรู้สึกอึดอัดเพราะห้องแคบ

ฮเยจุนกับสมาชิกทีมหนึ่งเดินตามหลังทั้งสองเข้าไปพลาส
สบตากัน แล้วสายตาของทุกคนก็จับจ้องเท้าของโตจินที่ยังสวม
รองเท้าอยู่ ขุนแคว้นทำหน้าบอกว่าไม่เป็นไรเหมือนคาดเดาได้อยู่
แล้ว แต่ฮเยจุนไม่สบายใจจึงจับไหล่เขาเอาไว้

โตจินชะงักหันมามองด้วยใบหน้าเฉยเมย

“อะไรครับ”

“สารวัตร ที่ที่บ้านคนอื่นนะครับ”

เขาเหล่มองหวัรองเท้าหฺรแล้วมองไปยังรองเท้าแตะที่
ยุนแหวนยื่นให้อย่างเหมาะเจาะ เขาจึงสวมรองเท้าแตะนั้นอย่าง
เสียไม่ได้แล้วเดินไปห้องนั่งเล่น

เหล่าลูกทีมที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มตรงหน้าประตูบ้านแคบ ๆ
พักหายใจหายคอราวกับเมื่อกี้ถูกบีบเอาไว้ เตว่าซาโตจินคง
ไม่เคยมาประชุมสรุปงานในสถานที่ที่มีสภาพแวดล้อมต่ำกว่า
มาตรฐานแบบนี้ ทุกคนจึงอยู่ในระเบียบอย่างผิดที่ผิดเวลา

พอทุกคนเข้ามาในห้องนั่งเล่น ก็เห็นกระดาษและรูปภาพ
คุณภาพต่ำต่าง ๆ ที่ติดอยู่ตามหน้าต่าง ที่บ้านไม่มีกระดานดำหรือ
กระดานอะคริลิกจึงต้องติดไว้บนนั้น ด้านข้างมีจอโปรเจ็กเตอร์
และแล็ปท็อปเก่า ๆ เครื่องหนึ่ง ซึ่งกำลังทำงานพลาจส่งเสียงดัง

โตจินมีสีหน้าไม่อยากเชื่อกับภาพเก่าปอนแบบนี้ แล้ว
หันมามองด้วยสีหน้าปล่อยวาง

“นี่มันกลั่นอะไรครับ”

มาจองอินตมกลิ่นหอมอ่อนๆ นั้นแล้วย้ำสิ่งที่สงสัย

“รุ่นพี่จุดเทียนหอมหรือคะ กลิ่นอะไรคะเนี่ย”

ยุ่นแหว้นเขินยกมือขึ้นจับคอ

“กลัวสารวัตรจะรังเกียจกลิ่นพอม่าย ก็เลยจุดเทียนหอม...
ลาเวนเดอร์”

“สายสึบยุ่นแหว้น เทียนหอมถูกๆ มีสารก่อมะเร็ง...”

หมับ!

ฮเยจุนคว่าแขนของโตจินที่กำลังแสดงอาการต่อต้าน
แล้วชี้มือไปทางประตูระเบียง

“สารวัตร เข้าไปด้านนั้นเถอะครับ ผมจัดการข้อมูลเอาไว้
แล้ว”

“หัวหน้านัม ปล่อย”

“เร็วสิครับ”

“...”

“...ได้โปรด”

ฮเยจุนโน้มหน้าด้วยน้ำเสียงอ่อนลงเรื่อย ๆ ตอนแรกแค่ เหล่ตามองให้เห็นแก่ความทุ่หมิ่นนี้ แถมแววตาที่ขอร้องให้ มองข้ามเรื่องนี้ไปก็ดูเศร้าสร้อย โดจินมองแววตานั้นด้วยสีหน้า ไม่พอใจสักนิด แต่ก็หยุดพูดแล้วตอบรับคำขอนั้น

“ทุกคนนั่งลง”

ลูกทีมที่ตัวแข็งทื่อต่างก็พากันหาที่นั่งสบาย ๆ ของตัวเอง ตามคำสั่งของเขา

เจ้าของบ้านเดินเข้ามาพร้อมเครื่องดื่มกับของกินเล่น ง่าย ๆ ระหว่างนี้โดจินก็ทิ้งสะพานนั่งลงบนที่วางแขนของโซฟา แล้วจ้องภาพที่อยู่บนหน้าจอกับเอกสารต่าง ๆ ด้านหน้า เมื่อ จัดระเบียบข้อมูลในหัวได้แล้วเขาก็พับแขนเสื้อขึ้น เผยท่อนแขน ที่มีเส้นเลือดปูดโปน ตรงข้อมือมีรอยเหมือนถูกอะไรข่วนทั้งแดง และยาว

ลูกทีมเห็นสิ่งนั้นอย่างรวดเร็วแล้วเลิกก๊ก ความอยากรู้- อยากรูเห็นขยายตัวขึ้นในอากาศ ฮเยจุนงุนงงกับความวุ่นวายที่

อยู่ๆ ก็เกิดขึ้น หันมองตามสายตาของลูกทิมแล้วสำรวจข้อมือของโตจิน พอเห็นแผลนั้นหัวใจก็แทบหล่นลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม

ฮเยจุนเป็นคนสร้างบาดแผลนั้นเมื่อคืน ชายหนุ่มไม่ได้ตั้งใจ แต่เล็บแผลไปข่วนถูกเขาเข้า แถมยังมีแผลแบบนี้อีกมาก ใต้เสื้อเชิ้ตที่ติดกระดุมจนถึงคอของเขา ปกตินอกจากต่อหน้าฮเยจุนแล้วโตจินก็ไม่เคยแกะกระดุมเลยสักเม็ด ฮเยจุนจึงวางใจทิ้งรอยข่วนเอาไว้ทั่ว

“ระ...เริ่มได้เลยครับ”

ฮเยจุนหาทางเปลี่ยนหัวข้อเพื่อเบี่ยงเบนจุดสนใจของทุกคน โชคดีที่ซาโตจินให้ความร่วมมือ

“เริ่มเลย”

โตจินหยิบเลเซอร์พอยเตอร์ขึ้นมาซึ่งรูปที่ติดอยู่ตรงหน้าต่าง เป็นรูปถ่ายของพ่อฮเยจุนสมัยที่ยังรับราชการกับเพื่อนร่วมงานซึ่งกำลังยิ้มแย้ม

“หากผู้ต้องสงสัยได้เลื่อนขั้นอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้อย่างน้อยก็น่าจะติดยศร้อยตำรวจตรีถึงร้อยตำรวจโท ถ้าฝีมือดีก็อาจ

สูงกว่านั้น หรือตำแหน่งตั้งต้นสูงมาตั้งแต่แรก ในกรณีที่ถูกลดโทษหลายครั้งก็อาจถูกลดขั้นได้ แต่ดูจากความละเอียดถี่ถ้วนที่แสดงออกตอนเกิดคดี คงต้องยกเว้นกรณีนั้น จะสมเหตุสมผลมากกว่า”

เขาฉายแสงสีแดงไปที่ใบหน้าของพ่อฮเยจุน

“สามีของเหยื่อ สายสืบนมชองชอล...จากนี้จะเรียกว่าพนักงานสืบสวนนม สันนิษฐานว่าคนร้ายคือบุคคลรอบตัวของพนักงานสืบสวนนมในตอนนั้น และสันนิษฐานว่าต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันขนาดที่รู้ข้อมูลว่าพนักงานสืบสวนนมต้องไปชุมนุมตัวสืบคดีในตอนนั้นและไม่อยู่บ้านทั้งวัน”

แสงสีแดงชี้ไปยังใบหน้าในภาพที่อยู่ข้าง ๆ ทีละคน ระหว่างนี้โดจินหันมองลูกทิมที่กำลังมีสมาธิ แล้วเหล่มองฮเยจุน เป็นคนสุดท้ายกลางพูด

“ในที่นี่ไม่ยกเว้นผู้กำกับยอม”

ฮเยจุนที่กำลังฟังอยู่เงิบ ๆ พูดแทรกขึ้นอย่างระวังด้วยคิดว่าจะต้องพูดสิ่งนี้ให้ได้

“นี่...หมายถึงการต้องตรวจสอบรุ่นพี่อาวุโสที่กำลังจะเกษียณ และนี่คือการรวบรวมความคิดเห็น คนที่ไม่สมัครใจสามารถถอนตัวตอนนี้ได้เลยครับ ซึ่งจะนับว่าเป็นการเลือกที่ฉลาด”

โตจินขว้างพอยเตอร์ราวกับถามว่าพูดบ้าอะไร นิสัยเก่าของชายหนุ่มก็ยังแสดงความสามารถได้อย่างยอดเยี่ยม ฮเยจุนคิดว่าวัตถุเรียวเล็กที่เขาขว้างมาได้โดยอัตโนมัติ ถึงคว้าเอาไว้ได้ แต่ก็พูดไม่ออกที่ร่างกายมีปฏิกิริยาแบบนี้

ตอนที่ลูกทีมกำลังจะปรบมือให้ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ โตจินก็เอนตัวเข้ามาแย่งพอยเตอร์ไปตัดจบสถานการณ์

“ไม่ครับ ไม่มีใครถอนตัว ผมให้สัญญาอย่างเป็นทางการ ผมขอรับประกันเรื่องตำแหน่งงานของสมาชิกทีมหนึ่ง”

เขาเฝ้ามองความกระวนกระวายของทุกคนแล้วค่อย ๆ อธิบาย

“จะไม่มีการถูกลดเงินเดือน จะไม่มีการบังคับให้ย้ายงานหรือย้ายทีม และผมคิดจะใช้สื่อช่วยเสริมในคดีนี้ด้วย ถ้าต้องการ

ก็สามารถใส่ชื้อลงในข่าวได้ ซึ่งจะส่งผลดีต่อการพิจารณาความดี-ความชอบ”

ทุกคนพยักหน้าว่านั่นพอแล้ว แน่หนอว่าย่อมมีผลลัพธ์อื่นนอกเหนือจากสิ่งที่เขาสัญญา ที่ลูกทีมต้องคำนึงถึงและจัดการด้วยตัวเอง

ซึ่งสิ่งที่สำคัญจริง ๆ มักตามมาหลังคำว่า ‘เพียงแต่’ เสมอ

“เพียงแต่ชีวิตข้าราชการในภายภาคหน้า อาจถูกก่อกวนรังเกียจ และพุดลับหลัง มีตัวหนังสือสีแดงเขียนไว้ว่าเคยสืบสวนและสงสัยคนในองค์กร ซึ่งย่อมต้องลำบากเพราะเรื่องนี้ ที่สำคัญเมื่อเจอกับวิกฤติไม่ว่าอะไรก็ตามอาจไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงาน ทุกคนต้องจัดการด้วยตัวเอง”

สำหรับตำรวจสายสืบต้องออกไปที่เกิดเหตุพบกับอันตรายต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ การไม่ลงรอยกับเพื่อนร่วมงานถือเป็นภาระหนักไหนดจะความเสี่ยงสูงเรื่องถูกร้องทุกข์กล่าวโทษต่าง ๆ และเมื่อเข้าไปพัวพันกับการฟ้องร้องก็คงคาดหวังพยานที่มีความน่าเชื่อถือจากคนรอบตัวไม่ได้ ภาระหน้าที่ในการสืบสวนมีพื้นฐานจากความร่วมมือตามที่โศจินบอก อาจเกิดปัญหาจุกจิกมากมาย

ซึ่งจะขัดขวางประสิทธิภาพในการทำงาน อย่างกระบวนการทางกฎหมายล่าช้า ทีมพิสูจน์หลักฐานไม่ให้ความร่วมมือ มีความเป็นไปได้ไม่รู้จบ

แต่สีหน้ามุ่งมั่นตั้งใจของลูกทีมก็ไม่เปลี่ยนแปลง

ฮวังซ็อและยุนแทวันสรุปเหตุการณ์เพื่อพิสูจน์สิ่งนี้

“ถ้าไม่ทำงานนี้ผมจะโดนไล่ออกจากบ้าน อย่าถอดผมออกเพราะภรรยาใกล้คลอดเลยครับ”

“เมียฉันบอกว่านายเคยช่วยฉันเอาไว้ตอนที่เกือบถูกปลดออกจากราชการ ฉันต้องตอบแทน เมียสั่งว่าต้องทำให้ได้”

ฮเยจุนมองลูกทีมด้วยแววตาขอบคุณ

คิมคังซันที่เงียบและคอยสังเกตแววตาของพวกหุ่นพีมาตลอดพูดขึ้นหนึ่งๆ

“ผมอ่านข้อมูลคร่าวๆ มาแล้วครับ จากนี้เราต้องทำอะไรบ้าง”

สายตาของทุกคนมองไปที่คิมคังซัน ในส่วนนี้ได้มีการแบ่งงานกันล่วงหน้าระหว่างลูกทิมและซาโดจินก็เห็นชอบแล้ว ฮยเยจุนหันไปหาน้องเล็กแล้วโหม่น้าว

“คังซัน นายรับหน้าที่สืบสวนตามแผนที่सारวัตตรสัง คติทำร้ายร่างกายจนถึงแก่ความตายของผู้กำกับหนึ่ง”

ซึ่งหมายความว่าให้ถอยหนึ่งก้าวจากการรื้อคดีนี้ คิมคังซันไม่เห็นด้วย

“ไม่ครับ! ทำไมยกเว้นผมคนเดียว”

“ไม่ใช่ไม่ให้เข้าร่วม ซึ่งถ้าผิดพลาดขึ้นมานายก็จะไม่รู้อะไร แต่ถ้าทำได้เราจะรับความดีความชอบร่วมกัน”

“ผมไม่ได้ทำงานนี้เพราะต้องการแบบนั้น”

“นี่เป็นคำสั่ง ทำตามคำสั่ง”

“หัวหน้า เผด็จการมากเลยครับ สารวัตตรยังไม่ทำแบบนี้เลย!”

เมื่อเห็นลูกทิมขัดคำสั่งหัวหน้า โตจินที่กำลังจะตำหนิ
เรื่องนั้นอย่างจริงจังก็ชะงัก เขาพยักหน้าน้อยๆ แล้วพูดขึ้น

“หัวหน้า님คงได้เรียนรู้จากสายสืบคิมแล้วว่า เมื่อถูก
ลูกน้องขัดคำสั่งรู้สึกอย่างไร พยายามเข้านะครับ”

เห็นคิมคงชั้นเยี่ยมยืนยันในความจงรักภักดีแล้ว ฮเยจุนก็
ยิงลูกลึกลับ

“เผด็จการ? ยศของนายเหมาะที่จะถูกเอามาใช้ทำลายให้
คนอื่นเห็นเป็นตัวอย่างที่สุด ฉันถึงได้สั่งให้นายสืบในทางลับ
นายไม่สนใจเรื่องลำดับชั้นแล้วหรือ”

พอรู้ว่าขึ้นเสียง ฮเยจุนก็ชะงัก

แล้วยังถามว่าไม่สนใจเรื่องลำดับชั้นอีก

เมื่อก็ฉันทำตัวเหมือนซาโตจินเลยใช่ไหม

พอเงยบเพราะมัวแต่กังวลกับสิ่งที่เพิ่งตระหนักได้
บรรยากาศก็เย็นเยียบลง อาจเพราะทุกคนคิดว่าฮเยจุนกำลัง
อดกลั้นความโมโห ปกติชายหนุ่มไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาที่ชอบ
โมโหมากนัก มีเพียงโตจินที่เฝ้ามองภาพนั้นด้วยท่าทางสนใจ

สบายๆ มาจองอินซึ่งเป็นคู่หูของคิมคังชันสะกิดอีกฝ่ายที่กำลังห่อเหี่ยว น้องเล็กของทิมถูกสมาชิกคนอื่นตำหนิผ่านสายตา เขาจึงยอมโอนอ่อนเพราะถูกกดดัน

“ขอโทษครับ ผมจะสืบสวนตามแผน”

ฮเยจุนกระแอม รู้สึกเขินยังงี้ก็ไม่ต้องก่อนมองไปทางโตจิน ขอให้เขาสรุปงานต่อด้วยความเงียบ เพราะทำงานด้วยกันมาหนึ่งปีกว่าจึงเข้าใจ และถึงจะไม่เต็มใจ แต่ทิมก็กลับมาเป็นระบบ โตจินดีดนิ้วเพื่อดึงความสนใจจากทุกคน

“เรื่องบุญคุณ หัวหน้านั้นจะชดใช้คืนให้ภายหลังเป็นการส่วนตัว เพราะผมงานยุ่ง...ทุกคนดูตรงนี้นะครับ”

ดวงตาของทุกคนมองไปข้างหน้า แม้ที่ผ่านมาโตจินจะเป็นผู้รับรายงานเสมอ แต่เขากลับมีพรสวรรค์ในการอธิบายสรุปอย่างคาดไม่ถึง เขาบัญญัติการสืบสวนต่อไปอย่างคล่องแคล่ว

“จากนี้ให้ทิมหนึ่งดูข้อมูลแล้วคัดแยกผู้ต้องสงสัยที่มีความเป็นไปได้ และจะสืบข่าวด้วยก็ได้ในกรณีที่จำเป็น”

พอกดเปลี่ยนภาพในจอก็กลายเป็นภาพบัญชีรายชื่อ
สเยจุนค์ตรายชื่อออกโดยให้พ่อช่วยยืนยันข้อมูล แต่จำนวนคน
ก็ยังเยอะมาก มาจองอื่นเห็นแล้วหีบแฟลชไตรฟี่ออกมาจาก
กระเป๋าเหมือนรออยู่แล้ว จากนั้นส่งให้ลูกทิมคนละอัน ในนี้มี
รายละเอียดข้อมูลส่วนบุคคลหรือคิตี่ผู้ต้องสงสัยเคยรับผิดชอบ
และเธอไม่ลืมที่จะอธิบายเพิ่มเติมให้อย่างใจดี

“มีทั้งบันทึกสืบคดี ประวัติส่วนตัว รวมถึงรายละเอียดการ
ไต่สวนข้อเท็จจริงทั้งหมด และลักษณะพิเศษต่าง ๆ อย่างความ
สัมพันธ์กับเพื่อน ประวัติอาชญากรรม ประวัติการรักษา หลักฐาน
การเล่นพนัน รายการใช้เงินก้อนใหญ่ด้วยค่ะ”

ระหว่างที่ต่างคนต่างสังเกตอุปกรณ์บันทึกข้อมูล ดวงตา
ของพวกเขาก็เบิกกว้างขึ้นเพราะมีส่วนที่คาดไม่ถึง การสืบเรื่อง
ใครสักคนเป็นเรื่องที่ทำได้ภายในองค์กรตำรวจ แต่ต้องมีลำดับ
ขั้นตอนที่ถูกต้องตามหมายศาล และทิมหนึ่งยังไม่ได้รับอนุญาต
ใดๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้จากศาล

หมายความว่าโดจินเตรียมข้อมูลให้ต่างหากในทางลับ

ซึ่งในทางลายลักษณ์อักษรก็คือทำผิดกฎหมาย

ลูกที่มอมุมนานได้จึงเก็บแฟลชไดรฟ์ไปเจียบ ๆ โดยไม่ถามอะไร ต่างก็มีสีหน้าเคร่งเครียด แต่ยังไงพวกเขาก็ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวด้วยอยากเป็นส่วนหนึ่งในการหยุดโศกนาฏกรรมของหัวหน้าทีม แต่อีกด้านก็เต็มไปด้วยความเป็นห่วงกังวล เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นมานานมากแล้วจึงต้องใช้พลังงานในการสืบสวนมาก แต่ละคนจึงกังวลใจ กลัวว่าถ้าทำไม่สำเร็จจะเป็นอย่างไร แนนอนว่าไม่มีใครพูดความคิดสั้นหวังนั้นออกมา

“ในการสืบคดีตอนนั้น คนในครอบครัวของเราไม่มีปัญหาเรื่องเงินหรือเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ จึงต้องย้อนกลับไปที่ปัญหาส่วนตัวหรือคดีต่าง ๆ ที่ทำร่วมกัน... ข้อมูลจึงมากมายมหาศาล แม้เป็นขั้นตอนที่น่าเบื่อ แต่ถ้าตรวจสอบอย่างละเอียดแล้วเจอเบาะแสเล็กๆ ว่าพ่อไปสร้างความเจ็บแค้นอะไรให้ใคร ช่วยบอกผมด้วยนะครับ”

ฮเยจุนที่เป็นผู้เกี่ยวข้องกับคดีก็ไม่ต่างกันมากนัก ความคาดหวังและความกังวลผสมปนเปกัน ใบหน้าด้านข้างของชายหนุ่มดูซับซ้อน ถึงเอ่ยปากร้องขอออกไป แต่อีกด้านหนึ่งก็แสดงความกังวลอย่างชัดเจนว่าจะทำได้ไหม

โตจินจดจ่อกับภาพของลูกที่มกกับฮเยจุนจากมุมเฉียง เมื่อบรรยากาศโดยรอบเงียบเชียบเหมือนทะเลอันนิ่งสงบแล้วจึงเปิดปากอีกครั้ง

“ตั้งแต่วันนี้จะเริ่มสืบในทางลับ สายสืบคิมตั้งข้อหาคดีที่สืบสวนไปตามแผน หัวหน้าฉันจะจัดการสถานการณ์ให้เรียบร้อยวันละครั้ง แล้วรายงานทั้งสองคดีกับผม ส่วนเรื่องสำคัญๆ ต้องขออนุญาตจากผม เรื่องทั่วไปให้ทำตามความคิดเห็นของหัวหน้าฉันมีคำถามไหม”

ลูกที่มกหันไปสบตากันและกันหลังจบคำถามของเขา น่าจะมีสิ่งที่สงสัยมากมาย แต่คงไม่รู้ว่าจะต้องถามอะไรอย่างไร ตอนนี้อพอจะจับทางเกี่ยวกับคดีได้คร่าวๆ แล้ว แต่สิ่งที่พวกเขาสนใจจริงๆ คือทำไมคดีนี้ ‘ซาโตจินถึงกระดือหรือรันทขนาดนี้’ แน่แน่นอนว่าไม่มีใครกล้าพอที่จะถามออกมาพล่อยๆ

สายตาของชายทั้งสามมองไปทางมาจองอินว่าเธอคือความหวังเดียว แต่เธอก็สายหน้าอย่างจริงจังว่าโตจินก็ยากสำหรับเธอเหมือนกัน

ในห้องเงียบมากจนได้ยินเสียงเข็มนาฬิกาแขวนผนัง
เก่าๆ

อยู่ๆ โตจिनก็สนใจกลิ่นเทียนหอมที่ฟุ้งกระจายจุ่มกแล้ว
ลุกขึ้นยืน ทุกคนจึงได้สติลุกตาม เขาปิดการประชุมลับนอก
กองปราบเป็นลำดับสุดท้าย

“ผมใช้เวลาระหว่างวันออกมา ขอลกลับไปที่กองปราบก่อน”

โตจिनบอกแล้วออกเดินทันที ฮเยจุนจึงเดินตามขนาบข้าง
เขาไปติดๆ

“ผมจะแบ่งข้อมูลแล้วจัดการเรื่องต่างๆ และวันนี้จะส่ง
คังซันกลับไปที่กองปราบแค่คนเดียวนะครับ ทีมของเราออกจาก
สายสืบคิมแล้วคงต้องทำงานที่บ้านเป็นหลักช่วงหนึ่ง จะให้ดู
ข้อมูลที่กองปราบก็กลัวว่าจะถูกจับได้และมัวกังวลว่าจะถูกจับผิด
โดยไม่จำเป็น ลูกทีมคนอื่นจะกลับไปนั่งประจำที่โต๊ะบ้าง และจะ
เข้าเวรกันทุกคนแน่นอนครับ”

ปกติเวลาได้รับมอบหมายคดีโต๊ะทำงานก็มักว่าง อาจจะ
กลับมาทำงานที่กองปราบบ้างเป็นครั้งคราว ระยะเวลาเดือน
สองเดือนน่าจะพอหลอกตาได้ ตอนนี้เป็นช่วงตรวจสอบข้อมูล

ซึ่งยังประเมินไม่ได้ว่าต้องใช้เวลากี่สัปดาห์หรือกี่เดือน แบบนี้จึงเป็นแนวทางที่ดีที่สุด

“อ้อ บ้าน เรื่องนั้น...”

พีบ เขาชี้นิ้วมาที่ฮเยจุนแล้วชะงัก เพราะเห็นลูกทิมที่กำลังไล่ตามมาใกล้ๆ

คำพูดเหนือความคาดหมายไหลผ่านริมฝีปากที่อ้าออกมาอีกครั้ง

“หัวหน้านัม คุณกับผมสักครู่ ที่เหลืออย่าเพิ่งตามออกมา”

“รักษาตัวด้วยครับ!”

ลูกทิมเรียงแถวกันทำความเคารพเขาอย่างเรียบร้อย

ฮเยจุนทำมือว่าไม่ต้องออกมาเพราะจะเป็นคนไปส่ง แล้วออกจากประตูบ้านมาพร้อมกัน

พวกเขาเดินเคียงคู่กันไปตามทางเดินเปิดโล่งของอพาร์ทเมนต์เก่า อากาศเย็นสบายที่ทำให้อารมณ์ดีเข้ามาห้อมล้อมทั้งคู่กะทันหัน พวกเขาได้ใช้เวลาพักร่วมกันเพียงไม่กี่นาที แล้วฝ่ายที่เปิดปากก่อนก็คือโตจิน

“เล่าให้พ่อฟังหรือยังว่าจะรื้อคดีขึ้นมาทำใหม่”

ฮเยจุนตอบด้วยความอึดอัดใจ สีหน้าบ่งบอกว่าเป็นคำถามที่ไม่คาดคิด

“ยังครับ”

“คุณน่าจะถามชอกแซกเรื่องสมัยก่อน พ่อไม่สงสัยหรอกครับ”

“ผู้ป่วยโรคซึมเศร้าไม่ค่อยสนใจโลกนักรอกครับ ผมแต่งเรื่องเก่งด้วย”

จริงๆ แล้วชายหนุ่มกำลังคิดอยู่ว่าจะบอกไปตรงๆ เลยดีไหม ไม่แน่ว่าบอกเล่านี้อาจช่วยปลดปล่อยบาดแผลทางใจของพ่อได้ชั่วขณะหนึ่ง แต่ติดตรงที่กลัวว่าจะไม่ได้ข้อสรุปตามที่ต้องการ ฮเยจุนยังเตรียมใจไม่พร้อมที่จะจัดการเรื่องทั้งหมด

รวมถึงเรื่องนั้น ทุกเรื่องดำเนินไปอย่างรวดเร็วจนแทบไม่ได้หยุดพักหายใจ ขนาดฮเยจุนเองยังเป็นแบบนี้ พ่อคงหนักกว่านี้

“ยังไม่พร้อมมากพอที่จะพูดนี่เอง”

“ผมกำลังคิดว่าอะไรคือหนทางเพื่อทุกคน”

“ผมบอกให้หัวหน้า님คิดถึงแต่ตัวเอง ไม่ใช่ทุกคน”

“มันไม่ชินนะครับ”

“ไม่ชินก็ชินซะ”

ที่พูดเรื่องยากเหมือนเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ใช่เพราะดูถูก แต่เพราะนั่นไม่ใช่เรื่องซับซ้อนอะไรสำหรับซาโดจิน แต่กับฮเยจุนนั้นต่างออกไป การใช้ชีวิตโดยนึกถึงตัวเองก่อนคนอื่นนั้นเป็นเรื่องยาก เหมือนเด็กแรกเกิดเพิ่งเริ่มหัดเดิน ช่วงนี้ชายหนุ่มกำลังเรียนรู้ไปที่ละนิด

แต่ยังไงมนุษย์ที่มีทุกอย่างก็ยังไม่เข้าใจความขาดแคลน
นี้อยู่ดี

“ถ้ายิ้มสภาพจิตใจของสารวัตรได้สักวัน ผมก็คงทำได้
แหละครับ”

เขาอึ้งแล้วยิ้มมนุ่มของฮเยจุน

“ทำงานที่บ้านคงอึดอัด มาอยู่ที่บ้านผมสักพัก”

“...เพื่ออะไรครับ”

“เมื่อไหร่เราจะสื่อสารกันได้อย่างราบรื่นเสียที”

ฮเยจุนฟังรู้เรื่อง แต่ไม่เข้าใจ

พอเลี้ยวตามทางเดินหนึ่งครั้งแล้วทั้งสองก็มาหยุดอยู่
หน้าลิฟต์สองตัว ฮเยจุนกะพริบตา รู้สึกว่าจะตอบส่งเดชไม่ได้
ได้แต่จ้องปุ่มลิฟต์ที่อยู่ตรงหน้าเหมือนเล่นเกมจิ้งตา ปุ่มแรก
เรียกลิฟต์ขึ้นไปชั้นบน อีกปุ่มเรียกลิฟต์ลงไปที่จอดรถชั้นใต้ดิน
แม้จะกดปุ่มเรียกลิฟต์ทั้งสองปุ่มแล้วก็ยังหาคำพูดไม่ได้ จึงต้อง
ตอบด้วยวิธีเดิม ๆ

“ทำไมครับ”

“ทำไมเนี่ยนะ” โดจินย่อนถามฮเยจุน เขาไม่เข้าใจจริง ๆ

“จะให้ผมทิ้งพ่อไว้คนเดียวเหรอครับ”

“แล้วจะทิ้งผมไว้คนเดียวเหรอครับ”

เขาอยู่คนเดียวอยู่แล้ว ได้ยินว่าพ่ออายุสี่สิบก็ออกมาอยู่คนเดียวทันที

“ไม่ เราอยู่ด้วยกันตั้งแต่เมื่อไหร่...”

ชายหนุ่มง โดจินเหล่มองแผงตัวเลขของลิฟต์แล้วอธิบายคำสั่งเพิ่มเติม

“ไหนคุณบอกว่าจะทำงานที่บ้านเป็นหลัก บ้านของหัวหน้าฉัน ดึกว่าบ้านของสายสี่ขุ่น แต่ก็แคบเกินไปสำหรับสมาชิกในครอบครัวสองคน ถ้าต้องพิมพ์หรือถ่ายสำเนาเอกสารเก่าๆ ที่ดูทางโทรศัพท์มือถือไม่ได้ออกมาเพื่ออ่านคงกองเป็นภูเขา คุณจะทำยังไงไม่ให้สะดุดตาพ่อเหรอครับ”

“ไม่ได้แคบขนาดที่ตำรวจสายสี่จะอยู่ไม่ได้ บ้านสารวัตรต่างหากที่กว้างผิดปกติ”

“ยิ่งแคบๆ อยู่แล้ว พอวางของรก ทำงานได้รุ่ง แล้วคุณก็จะล้มตัวนอนลงไปบนนั้นเลย”